

KUNST IN KLEINE HOEKJES

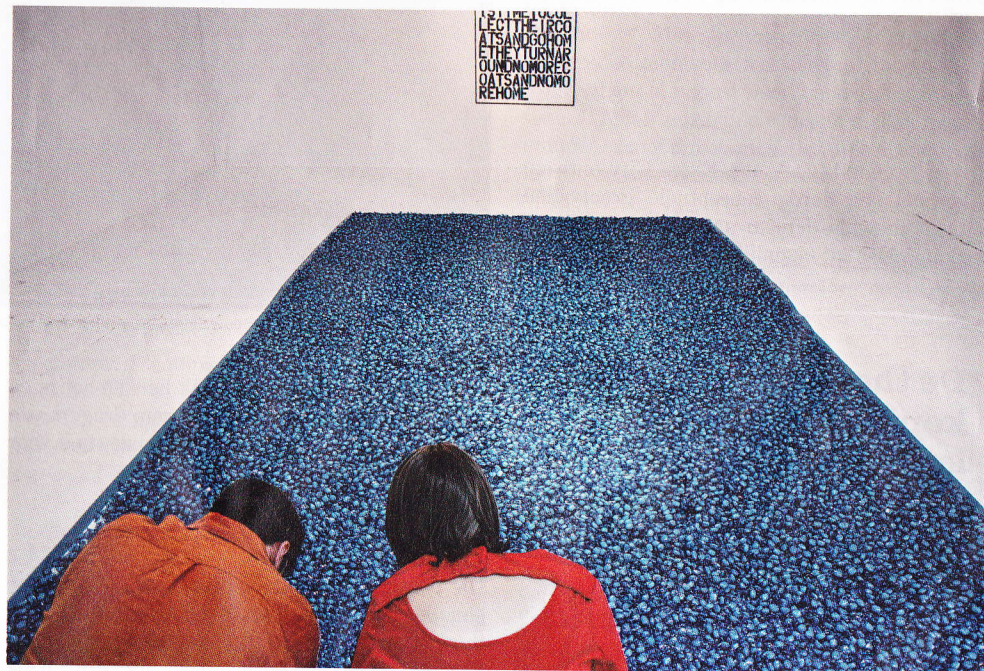
‘Over klein geluk in tijden van overvloed’, zo luidt de slagzin waaronder Watou deze zomer zijn beeldende kunst & poëzie resorteert. Maar eigenlijk gaat het eerder om de strijd van het kleine, het recalcitrante en onzegbare om te overleven, in deze tijd van een zondvloed aan spectaculaire, visuele prikkels.

Marc RUYTERS

Die hards in de sector van de hedendaagse beeldende kunst vinden het maar niks: het kunstenfestival ‘Watou’ is een jaarlijks ratjetoe, een toevallig samenraapsel van kunstwerken uit collecties, galeriestocks en andere depots, waarover letterlijk en figuurlijk een poëtisch gedichtensausje wordt gegoten. Veel discours komt er niet bij kijken, het is niet meer of minder dan een toeristisch-culturele uitstap.

Dat klopt ten dele, maar een fijne toeristisch-culturele uitstap kan ook een mooie ervaring zijn. Vroeger was het niet echt anders: in de tijden van Gwy Mandelincx (is het nu Gwy of Gwij? Google geeft 5800 hits voor de eerste en 4700 hits voor de tweede schrijfwijze. Leve het internet! Het is dus Gwy, MR) werden, vaak met de hulp van Jan Hoet, Ann Demeester en andere curatoren, sterke edities opgezet, onder meer rond Roger Raveel, Jan

In de kelder van de brouwerij rust de installatie ‘Untitled (Blue Placebo)’ uit 1991 van Félix González-Torres: 130 kilogram muntsnoepjes, of het gewicht van de kunstenaar en zijn partner Ross, allebei overleden aan aids. In die tijd gaf men aidspatiënten vaak placebopillen, muntjes om (valse) hoop te creëren. Maar ‘the show is over’ zo begint

Félix González-Torres, 'Untitled (Blue Placebo)', 1991, foto Jean-Pierre Stoop

Moeyaert zoekt elk jaar wel een thema, zoals nu “over de zoektocht naar geluk in tijden van absurde overvloed. Over de keuzes die we moeten maken en hoe we daarmee onszelf, zonder het te willen, profileren”. Eigenlijk zegt Moeyaert het perfect: “Af en toe komt het geluk voorbij, zoals de flosj op de kermismolen. De kunst van het kleine geluk.”

En zo vind je kunst in de kleine hoekjes van Watou. Het bouwvallige Douviehuis, centrale plek van weleer, is verlaten, de meeste locaties zijn dezelfde als vorige edities, enkele zijn nieuw, met Huis Lenoir op de Markt als nieuw punt voor onthaal & catalogus. Schaf hem aan, want daarmee word je perfect voor- en ingelicht over de kunstwerken & gedichten op deze uitgave.

Wie de trip doorheen de elf locaties maakt (allemaal binnen wandelafstand) zal het merken:

wekkers; voor de gigantische plastic bags-installatie van Pascale Marthine Tayou in het Douviehuis, die tegelijk ontgoochelde omdat ze té nadrukkelijk is in haar hekeling van de consumptiedrang; voor de existentiële vrouwenfiguur in aarde en gras van Sanne Avenhuis. In de kelder van de brouwerij rust de installatie ‘Untitled (Blue Placebo)’ uit 1991 van Félix González-Torres: 130 kilogram muntsnoepjes, of het gewicht van de kunstenaar en zijn partner Ross, allebei overleden aan aids. In die tijd gaf men aidspatiënten vaak placebopillen, muntjes om (valse) hoop te creëren. Maar ‘the show is over’, zo begint de bijbehorende tekst, geschilderd op canvas.

Ook mooi zijn de tekeningen van Stefaan van Biesen, waarin hij de reis van insecten observeert, de grote wolk van Matsuji Yamana en de onaad-

Pascale Marthine Tayou, 'Plastic Bags', 2008, foto Jean-Pierre Stoop

se werken van Tinka Pittoors. Daar hoort overigens een gedicht van H ART-medewerkster Inge Braeckman bij. Een beetje te ver gezocht in deze context zijn Maurizio Cattelan en Eugene Ionesco, en van de kleurige duiven op de Kleine Markt van Patrick Murphy zijn we ook niet wild: ze doen té veel denken aan het werk van William Sweetlove. Interessant is het project De Muur in Huis Lenoir: negen duo's van een dichter en een illustrator krijgen elk een week om een artistieke samenwerking aan te gaan op een grote muur. Bernard Dewulf (tekst) en Laura De Coninck (tekening) beten bij de opening de spits af. En wie van Leonard Cohen houdt komt in de douviehoeve uitgebreid aan zijn trekken, met poëzie, beeld én muziek. Willy Tibergien, de curator van het poëziegedeelte is grote fan van Cohen. En Tibergiens curatorenwerk op deze Watou-uitgave is van een gelijkaardige bescheidenheid als die van Moeyaert: geen spektakel, geen ingewikkelde constructies om de poëzie te ‘verbeelden’: kijken, lezen en luisteren houden elkaar in dit Kunstenfestival mooi in balans.

show is over', zo begint de bijbehorende tekst, geschilderd op canvas.

Fabre, Panamarenko en anderen. Maar ook toen al was 'Watou' dus vooral een fijne uitstap, met een vleugje kunst & poëzie, maar ook een vleugje Hommelbier & hammetjes. Iedereen deed er lichtjes denigrerend over, maar iedereen kwam wel, ook de al genoemde die hards, want op een of andere manier hadden de meesten er enig belang bij. Sinds Mandelinck er mee stopte is dit de zesde uitgave onder de hoede van Jan Moeyaert, die voor een heel andere aanpak kiest: de curator en het discours naar achteren; kunstenaars, dichters en de emotionele beleving naar voren. De organiserende vzw Kunst (dat ook Beaufort ter harte neemt) werd, in zijn zoektocht naar subsidie, al enkele keren teruggefloten door de Commissie Beeldende Kunsten wegens 'te toeristisch', 'te breed' en andere, maar de Commissie werd ook telkens weer overruled door de dienstdoende minister: af en toe mag kunst ook plezant zijn, zeker in de zomer, zeker op deze unieke plek bachten de kuppe.

lemaal binnen wandelafstand) zal het merken: het boek, als teloorstaand medium, is prominent aanwezig. In het werk 'Douleur exquise, Il y a 40 jours' van Sophie Calle, waarin ze haar verdriet om een gebroken relatie te boek stelde; in de foto's van Wang Qingsong, waarin het Chinese onderwijsstelsel bekritiseerd wordt, omdat het al te veel op niet-gelezen boeken steunt; in een notitieboekje van Pascale Marthine Tayou, doorprikt met kopspelden voor evenveel aandachtspunten; in een boekensteun van Ans Repkes, waarin een speelgoedbeertje versmacht wordt; in een exlibris van Louise Bourgeois, die verwijst naar een naamgenote uit de 17de eeuw, een vroedvrouw die geneeskundige praktijken beschreef; en vooral in het monumentale werk van Thomas Ehgartner (in de locatie 'Graanschuur') die een vloer maakte van boeken, waarop je via een ladder letterlijk in een cocon van versnipperde informatie kan klimmen.

Het heeft geen zin om hier een exhaustief overzicht van de werken te maken: wie naar Watou gaat kan het rustig zelf ontdekken. Persoonlijk hadden we extra attentie voor 'Sad Machines' van Frank Halmans, een even simpel als toucherend anti-smilewerkje met de achterkant van oude

de grote woik van Matsuri Yamana en de onnaar-

evenementen. Voor de details: www.kunstemesculatwatou.be

Tinka Pittoors, 'Omgevingsblindheid 2'. Foto Jean-Pierre Stoop

Thomas Ehgartner, 'Meaning Minus Truth Conditions #4', 2014, foto Jean-Pierre Stoop

Sanne Avenhuis, 'Human Nature', 2009, foto Jean-Pierre Stoop